

Bilag I.

H. Friis Jespersen,
dommer.

Rødning, den 19. marts 1954.

Til folketingsudvalget, der behandler forslag til lov om ændring i lov om rettens pleje af 11. april 1916.

Ved at læse referatet i folketingstidende 1953—54, spalte 3237 ff., af forhandlingen om ovennævnte lovforslag er jeg kommet til den opfattelse, at det ikke vil være uden betydning, at der fremsættes en udtalelse fra min side til belysning af forskellige af de spørgsmål, der knytter sig til den i lovforslaget foreslåede sammenlægning af dommerembederne i Toftlund og Rødning.

Da jeg nu i snart 9 måneder har varetaget begge embeder, har jeg erhvervet mig et nøje kendskab til de forhold, der står i forbindelse med sammenlægningen, og jeg vil indledningsvis gerne gøre opmærksom på, at embedet i Toftlund ikke er større, end at det arbejde, en fast dommer der vil få, vil kunne udføres på 2—3 timer pr. dag, hvilket resultat støtter sig på en nøjagtig udregning.

For at undgå misforståelser tilføjes, at retten i den nævnte periode i almindelighed har været beklædt af mig personlig og kun undtagelsesvis af fuldmægtigen.

Når man herefter skal bedømme, hvorvidt et embede med et så lille arbejde for dommeren personlig bør opretholdes eller sammenlægges med et andet lille embede af tilsvarende art (Rødning), må man efter min mening ikke alene — og i første række — have *befolkningens tarv* for øje, men også samtidig tænke på *retsplejens tarv* og lidt på den pågældende *dommerstilling* og dermed på *dommerstandens tarv*.

Gør man dette, vil det vise sig, at man ud fra alle tre synspunkter når frem til eet og samme resultat, nemlig at en sammenlægning i et tilfælde som det heromhandlede må være det rigtige.

Spørgsmålet om, hvorledes befolkningens tarv varetages, har flere sider, men det er sikkert rigtigt, som folketingsmand Heick har anført, at det er særdeles vigtigt, at der opstår et vist tilknytningsforhold mellem dommeren og befolkningen, idet det er af væsentlig betydning for retsplejen og dermed for befolkningen, at dommeren formår at leve sig ind i forholdene på den pågældende egn. Dette spiller navnlig en rolle i en ren landretskreds. Det er imidlertid klart, at et sådant tilknytningsforhold ikke kan komme til eksistens, medmindre dommeren, der vel som regel vil komme fra helt andre forhold, i en årrække bor på den pågældende egn og derved efterhånden kommer til at leve med i dens liv. For at dette kan ske, kræves det, at dommeren vil føle sig tilfreds med sin gerning, men da et arbejde af det ovenanførte omfang umuligt kan tilfredsstille en dommers virketrang i længden, hvad også de faktiske forhold viser, vil det forme sig sådan, at en stilling som den heromhandlede af dommeren kun vil blive betragtet som et gennemgangsled til en større stilling, således at dommeren vil søge væk, såsnart det overhovedet er muligt. At dette vil virke til skade for befolkningen og retsplejen, er udenfor enhver tvivl, ligesom det på den anden side må erkendes, at en dommer, hvis han af særlige grunde foretrækker at blive ved det lille embede, i nogen grad vil gå i stå, og ej heller dette er til gavn, hverken for befolkningen eller retsplejen.

Da befolkningen ikke vil komme til at lide afbræk i sine berettigede krav på almindelig god betjening fra det foreslåede